

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-02553/20-6

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), jako odvolací orgán příslušný podle § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném od 2. ledna 2020 (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), rozhodl v souladu s § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád takto:

odvolání žadatele o informace **pana Mgr. et Mgr. Jakuba Michálka**, datum narození: 6.2.1989, bytem Bořivojova 108, 130 00, Praha 3 ze dne 1.9.2020 proti **rozhodnutí Českomoravské záruční a rozvojové banky, a.s.**, IČO: 448 48 943, se sídlem Jeruzalémská 964/4, 110 00 Praha 1 ze dne 19.8.2020 vydané pod č.j. 4300/120275/2020 o částečném odmítnutí žádosti o informace se **zamítá** a **rozhodnutí se potvrzuje**.

Odůvodnění

I.

Žadatel o informace pan **Mgr. et Mgr. Jakub Michálek**, datum narození: 6.2.1989, bytem Bořivojova 108, 130 00, Praha 3 (dále jen „žadatel“) požádal dne 29.4.2020 **Českomoravskou záruční a rozvojovou banku, a.s.**, IČO: 448 48 943, se sídlem Jeruzalémská 964/4, Praha 1 (dále jen „povinný subjekt“ nebo „povinný“) o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb.

Povinný subjekt rozhodl dne 13.5.2020 tak, že žádosti nevyhověl a poskytnutí informace uvedené v odůvodnění tohoto rozhodnutí odmítl.

Žadatel podal proti rozhodnutí odvolání ze dne 29.05.2020.

Úřad toto rozhodnutí povinného subjektu svým rozhodnutím vydaným pod č.j. UOOU-02553/20-4 ze dne 24.7.2020 zrušil a věc vrátil povinnému subjektu k novému projednání.

Povinný subjekt vydal dne 19.8.2020 nové rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti pod č.j. 4300/120275/2020 (dále jen jako „rozhodnutí“), proti kterému podal dne 1.9.2020 žadatel odvolání.

Povinný subjekt spisový materiál předložil Úřadu.

II.

Úřad na základě řádně a včas podaného odvolání oprávněnou osobou přezkoumal rozhodnutí povinného subjektu ze dne 19.8.2020, které mu bylo předloženo dle ustanovení § 16 odst. 2 zákona 106/1999 Sb., § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána i v rozsahu námitek uvedených žadatelem v podaném odvolání.

Úřad se nejprve zabýval otázkou své příslušnosti k vedení odvolacího řízení a odkazuje na své předchozí rozhodnutí ze dne 24.7.2020.

III.

Žadatel na základě ustanovení § 14 zákona č. 106/1999 Sb., požádal o zaslání informací, a to konkrétně o:

Zdvořile Vás žádám, abyste mi poskytl informace, kdo jsou příjemci výhody (úvěrování) v podobě státní záruky úvěrů z programu COVID 1 a COVID 2. Zároveň si Vás dovoluji požádat o informaci, jaká byla v jednotlivých případech výše jistiny, výše zajištění, výše úroku a případně kdo úvěrované právně zastupoval.

Žadatel uvedl, že požadovaná informace se týká veřejných prostředků (dle zákona o finanční kontrole jsou jimi i práva a jiné majetkové hodnoty, tedy i státní záruka), neměl by být problém tato data poskytnout.

Povinný subjekt podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. žádost žadatele ze dne 30. 4. 2020 v části: „Zdvořile Vás žádám, abyste mi poskytl informace, kdo jsou příjemci výhody (úvěrování) v podobě státní záruky úvěrů z programu COVID 1 a COVID 2.“, pro COVID 1 v části „Zároveň si Vás dovoluji požádat o informaci, jaká byla v jednotlivých případech výše jistiny, výše zajištění a případně kdo úvěrované právně zastupoval“ a pro COVID 2 „Zároveň si Vás dovoluji požádat o informaci, jaká byla v jednotlivých případech výše jistiny, výše zajištění, výše úroku a případně kdo úvěrované právně zastupoval“ odmítl.

Své rozhodnutí odůvodnil povinný subjekt tím, že žadatel chtěl poskytnout informace, které povinný subjekt pro přesnost a přehlednost rozdělil do jednotlivých bodů takto:

1. „Zdvořile Vás žádám, abyste mi poskytl informace, kdo jsou příjemci výhody (úvěrování) v podobě státní záruky úvěrů z programu COVID 1 a COVID 2.“
2. „Zároveň si Vás dovoluji požádat o informaci, jaká byla v jednotlivých případech výše jistiny, výše zajištění, výše úroku a případně kdo úvěrované právně zastupoval.“ – pozn. pro

program COVID 1

3. „Zároveň si Vás dovoluji požádat o informaci, jaká byla v jednotlivých případech výše jistiny, výše zajištění, výše úroku a případně kdo úvěrované právně zastupoval.“ – pozn. pro program COVID 2.

Povinný subjekt vyhověl žadateli v části bodu č. 2, a to jen ohledně výše úroku z úvěrů poskytovaných z programu COVID 1. V ostatních bodech rozhodl o odmítnutí žádosti. Informace požadované žadatelem jsou dle povinného subjektu bankovním tajemstvím ve smyslu § 38 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o bankách“). Povinný subjekt je bankou ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o bankách a je uveden v seznamu měnových finančních institucí vedeném Českou národní bankou (dále jen „ČNB“) a na jeho činnost se vztahuje zákon o bankách. Z ustanovení § 38 odst. 1 zákona o bankách vyplývá, že „na všechny bankovní obchody, peněžní služby bank, včetně stavů na účtech a depozit, se vztahuje bankovní tajemství. Meritem požadovaných informací jsou identifikační údaje konkrétních úvěrovaných subjektů v programu ÚVĚR COVID (žadatelem označovaný jako „COVID 1“) a identifikační údaje konkrétních, bankovní zárukou podpořených, subjektů v programu COVID II (žadatelem označovaný jako „COVID 2“). Dále jsou požadovanými informacemi identifikační údaje subjektů právně zastupujících konkrétní podpořené subjekty. Pod pojem „podpořené subjekty“ povinný subjekt souhrnně označil konkrétní úvěrované subjekty v programu ÚVĚR COVID a konkrétní, bankovní zárukou podpořené, subjekty v programu COVID II). Povinný subjekt dále uvádí, že úvěr je podle § 2395 an. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) definován jako: „Smlouvou o úvěru se úvěrující zavazuje, že úvěrovanému poskytne na jeho požádání a v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a úvěrovaný se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky.“ § 2029 an. občanského zákoníku upravuje finanční záruku a zní: „Finanční záruka vzniká prohlášením výstavce v záruční listině, že uspokojí věřitele podle záruční listiny do výše určité peněžní částky, nesplní-li dlužník věřiteli určitý dluh, anebo splní-li se jiné podmínky určené v záruční listině. Je-li výstavcem banka, zahraniční banka nebo spořitelna a úvěrní družstvo, jedná se o bankovní záruku.“ Poskytování úvěru i bankovní záruky patří mezi klasické a běžně prováděné bankovní obchody, které lze označit jako finančně úvěrové obchody či závazkové úvěry a záruky. Bankovním obchodem je třeba rozumět „všechna právní jednání, jimiž banky podporují výrobu, oběh a rozdělení hospodářských statků.“ Povinný subjekt uzavírá, že na informace o poskytování úvěru i bankovní záruky se vztahuje bankovní tajemství ve smyslu § 38 odst. 1 zákona o bankách, které je povinný subjekt povinen chránit. Vztah banky a klienta je vztahem postaveným na důvěrnosti, přičemž důvěrnost (a s ní spojenou povinnost mlčenlivosti) lze považovat za obecný znak bankovních služeb. Poukazuje na odbornou literaturu, podle které bankovní tajemství ve smyslu § 38 odst. 1 zákona o bankách „představuje určitou veřejnoprávní reflexi charakteru obligačních vztahů při poskytování bankovních služeb. Jeho význam nespočívá tedy ani tak v tom, že by jím byl institut bankovního tajemství založen, ale spíše v jeho uznání coby relevantní skutečnosti z hlediska veřejnoprávní regulace. Veřejné právo se k soukromoprávním institutům ochrany informací staví obvykle negativně. Bankovní tajemství však stále do jisté míry respektuje s tím, že jasně vymezuje uzavřený okruh případů, kdy jej nelze vůči veřejné moci namítat (a contrario v ostatních případech tak možné je).“ Bankovní tajemství je institut, který v soukromoprávní i veřejnoprávní rovině ukládá bance povinnost nesdělovat třetím osobám informace o vztahu mezi bankou a klientem banky. Zákon o bankách upravuje vedle bankovního tajemství i právní institut povinnosti mlčenlivosti. Zatímco bankovní tajemství

v podstatě zakotvuje povinnost banky držet vymezené informace v tajnosti, povinnost mlčenlivosti přikazuje stanoveným osobám (kterými jsou pracovníci banky, členové statutárního orgánu banky, členové správní rady banky a členové dozorčí rady banky) o těchto (a ještě dalších) informacích mlčet – zachovávat mlčenlivost ve vztahu k bankovním obchodům mezi bankou a klientem banky. Mezi takové informace nepochybně patří i informace o identitě klienta a subjektu, který ho při jednání s bankou právně zastupuje. Pokud tedy ustanovení § 19 zákona č. 106/1999 Sb., který stanovuje, že: *„Umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony“*, pak ani v případě, že by měl na mysli i povinnost mlčenlivosti dle zákona o bankách, by z toho nebylo možné bez dalšího usuzovat, že se tím prolamuje ochrana bankovního tajemství na straně povinného subjektu. Námitka poukazující na ustanovení § 19 zákona č. 106/1999 Sb. je tedy proto sama o sobě bezpředmětná. Ostatně skutečnost, že údaje o osobách, se kterými provádí bankovní obchody, jsou chráněny bankovním tajemstvím, vyplývá dle povinného subjektu přímo z § 37 odst. 2 zákona o bankách, který stanoví, že: *„Banky a pobočky zahraničních bank jsou povinny pro účely bankovních obchodů zjišťovat a zpracovávat údaje o osobách včetně rodného čísla, pokud bylo přiděleno, vyjma citlivých údajů o fyzických osobách, potřebné k tomu, aby bylo možné bankovní obchod uskutečnit bez nepřiměřených právních a věcných rizik pro banku. Údaje musí být přiměřené právním a věcným rizikům bankovního obchodu se subjektem údajů a relevantní pro posouzení těchto rizik. Na takto získané a zpracovávané údaje se vztahují ustanovení o bankovním tajemství (§ 38).“* Povinný subjekt dále zdůrazňuje, že porušení bankovního tajemství má, vedle vzniku civilní odpovědnosti, následky i v rovině veřejného práva, když porušení povinností dle § 37 odst. 2 zákona o bankách je přestupkem podle § 36e odst. 5 písm. b), za který lze bance uložit pokutu až 50.000.000 Kč. Povinný subjekt je přesvědčen, že žádost o poskytnutí informací, které podléhají ochraně jako bankovní tajemství, neopravňuje banku k prolomení bankovního tajemství, neboť nic takového nevyplývá ze žádného ustanovení platného právního řádu České republiky. Povinný subjekt dospěl k závěru, že na zákon o bankách je nutno hledět ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. jako na zákon speciální, který má přednost před zákonem obecným, kterým v dané situaci je zákon 106/1999 Sb. Povinný subjekt poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2016, č. j. 6 A 84/2012-43, v němž sice soud rozhodnutí Bankovní rady ČNB a rozhodnutí ČNB zrušil, ale učinil tak z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť správní orgány dle soudu řádně neodůvodnily, proč požadované informace byly odmítnuty jako celek, a dovodil, že nelze postupovat extenzivně a žádost o informace odmítnout jako celek tehdy, kdy pouze část takto poskytované informace obsahuje bankovní tajemství. Otázku speciality právních úprav bankovního tajemství však soud potvrdil a odmítnutí poskytnutí informací, které obsahují bankovní tajemství, soud sám nastínil, když uvedl, že *„pokud je v podkladových materiálech obsažena taková informace, která obsahuje údaje o konkrétní bankovní operaci, včetně stavu na účtech, která je předmětem bankovního tajemství podle § 49 zákona o ČNB, pak tuto část informace je možné oddělit od ostatních informací, které mohou být v těchto podkladových materiálech obsaženy. Namísto pak by při tomto postupu a při této argumentaci bylo, aby žádost byla odmítnuta v části, kde se takové informace vyskytují; ostatní části takové informace však takovou povahu mít nemusí a není zákonný důvod takovou žádost jako celek odmítnout.“* Ochrana bankovního tajemství není absolutní, v § 38 (zejména pak v odst. 3) zákona o bankách je taxativně vymezeno, jakým subjektům, v jakých situacích a za jakých podmínek banka informace chráněné bankovním tajemstvím poskytne. Žadatel mezi takovými subjekty není a žádný jiný právní předpis bankovní tajemství, které má povinný

subjekt povinnost chránit, neprolamuje. Dále se povinný subjekt vyjadřuje k zákonu č. 228/2020 Sb., o poskytnutí státní záruky České republiky na zajištění dluhů Českomoravské záruční a rozvojové banky, a. s., vyplývajících z ručení za dluhy z úvěrů v souvislosti se zmírněním negativních dopadů způsobených virem SARS CoV-2 (dále jen „zákon o poskytnutí státní záruky“) a uvádí, že se vztahuje výlučně k programu COVID III. Tento prolamuje bankovní tajemství jen tím způsobem, že podle § 4 ukládá komerčním bankám, zahraničním bankám vykonávajícím činnost na území ČR prostřednictvím pobočky, spořitelním a úvěrovým družstvům zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup údaje o úvěrovaném, který čerpá úvěr, výši úvěru a výši ručení poskytnutého bankou, a to v rozsahu údajů podle § 4 odst. 2 zákona o poskytnutí státní záruky. Povinný subjekt však zdůrazňuje, že tato povinnost se vztahuje jen na komerční banky. Program ÚVĚŘ COVID i program COVID II je poskytován v režimu veřejné podpory de minimis. Veřejná podpora je povolena evropským právem v limitech (částkách), ve kterých má jen omezený dopad na hospodářskou soutěž a přeshraniční obchod. Sledování poskytnuté veřejné podpory v režimu de minimis je jednou z podmínek povolení této podpory. Za tímto účelem zřídila Evropská unie registr de minimis, v němž musí být evidována každá veřejná podpora poskytnutá v tomto režimu. V ČR je registrem de minimis Centrální registr podpor malého rozsahu, který společně spravují Ministerstvo zemědělství a Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, a který je umístěn na portálu eAGRI (www.eagri.cz). V tomto registru je možné vyhledat výši podpory de minimis čerpané konkrétním příjemcem. Registr přitom eviduje jak osoby právnické, tak osoby fyzické. Požadovaných informací se žadatel může domoci i jinou, veřejně dostupnou cestou, aniž by docházelo k nepřípustnému prolomení ochrany bankovního tajemství, ke které není oprávněn ani za situace, že jsou údaje veřejně dostupné. Ustanovení § 8b informačního zákona neprolamuje a nemůže prolamovat ochranu bankovního tajemství.

Žadatel ve svém odvolání ze dne 1.9.2020 namítá, že povinný subjekt v tomto případě vystupuje jako subjekt, který poskytuje záruku finančními prostředky daňových poplatníků, proto zde převažuje veřejný zájem na informování veřejnosti, jak je s těmito veřejnými prostředky nakládáno nad bankovním tajemstvím i povinností mlčenlivosti dle zákona o bankách, jimiž argumentuje povinný subjekt. Je třeba postupovat podle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., kde se hovoří o tom, že povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky, přičemž se v tomto případě nejedná o žádnou z výjimek obsažených v odst. 2. Dále podotýká, že požadovaná informace se týká veřejných prostředků, které jsou v § 2 písm. g) zákona o finanční kontrole vymezeny i jako veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty. Patří mezi ně tedy i finanční záruka.

Vláda by měla evidovat, kdo jsou příjemci této podpory a tato evidence by měla být z uvedených důvodů veřejně dostupná. Státní záruka je poskytována z peněz daňových poplatníků, proto by mělo být zřejmé, u koho tyto prostředky končí. Zveřejnění těchto údajů je důležité a zásadně posílí důvěru veřejnosti v to, že finanční prostředky poskytnuté na zajištění budou transparentně rozděleny těm, kteří je opravdu potřebují a neskončí kde skončit nemají. Trvá na tom, že byl rozhodnutím povinného subjektu zkrácen na svém právu na informace.

IV.

Úřad uvádí, že odvolání žadatele není důvodné.

Povinný subjekt v posuzované žádosti argumentuje v první řadě ustanovením § 38 zákona o bankách, ze kterého vyplývá, že se bankovní tajemství vztahuje na všechny bankovní obchody, peněžní služby bank, včetně stavů na účtech a depozit. Povinný subjekt je bankou ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o bankách a je uveden v seznamu měnových finančních institucí vedeném Českou národní bankou (dále jen „ČNB“) a na jeho činnost se vztahuje zákon o bankách. Úřad zastává názor, že zákon č. 106/1999 Sb., je ve vztahu obecného zákona k zákonu o bankách. Povahu zákona speciálního zde má právě zákon o bankách nikoliv zákon č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt je bankou, jak již Úřad výše uvedl a ustanovení zákona o bankách na povinný subjekt jednoznačně dopadají. Pokud žadatel argumentuje ustanovením § 8b zákona č. 106/1999 Sb., tak je nutno uvést, že ani toto ustanovení neprolamuje bankovní tajemství. Komentář k zákonu č. 106/1999 Sb., Wolters Kluwer, 2. vydání, praktický komentář, Jelínková, J., Tuháček, M. tento závěr podporuje, když uvádí na str. 114, že: *„Průlom do ochrany osobních údajů upravený v komentovaném ustanovení však není úplný.“* Komentář dále specifikuje, kdy ani podle tohoto ustanovení není možné údaje poskytnout. Jedná se například o situaci, kdy jsou prostředky poskytnuty dle zákonů v oblasti sociální, stavebního spoření atd.

V této souvislosti je nutno připomenout rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2016, č. j. 6 A 84/2012-43, ze kterého naopak vyplývá speciální právní úprava bankovního tajemství, na který ostatně odkazuje sám povinný subjekt. Dále je možno uvést další judikaturu, která také hovoří ve prospěch ochrany bankovního tajemství, které nemůže prolomit ani ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. Lze uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 10 As 118/2018-53 ze dne 28.11.2018: *„Zákaz nahlížet do správního spisu vedeného Českou národní bankou při výkonu dohledu (§ 45 odst. 1 věta druhá zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance) nelze obcházet tím, že žadatel formálně podřadí svou žádost režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. **Žádosti o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím nemohou popírat výslovné zákonné výluky dle zvláštních zákonů, nemohou tedy ani obcházet či nahrazovat výluky z nahlížení do spisu.**“* Nebo je možné připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 28/2010–86 ze dne 17.6.2010, který ve výroku I. zní: *„Informace, na něž se vztahuje povinnost zachovávat mlčenlivost (§ 19 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím), lze poskytnout pouze tehdy, jestliže tomu nebrání některý z důvodů odepření informací (např. ochrana utajovaných informací, ochrana osobnosti, soukromí a osobních údajů, ochrana obchodního tajemství, ochrana důvěrnosti majetkových poměrů, další omezení dle § 11 téhož zákona).“*

Povinný subjekt je vázán bankovním tajemstvím a současně mlčenlivostí upravenou v ustanovení § 39 zákona o bankách. Lze zobecnit, že povinnost mlčenlivosti stíhá fyzické osoby (pracovníky banky), kdežto bankovní tajemství je vázáno na právnickou osobu – povinný subjekt. Pokud tedy povinný subjekt poukazuje na skutečnost, že žadatel žádá informace o bankovních obchodech, je tento argument logický.

Z ustanovení § 38 odst. 1 zákona o bankách vyplývá, že se bankovní tajemství vztahuje na všechny bankovní obchody. Poskytnutí úvěru je zcela jistě bankovním obchodem.

Bankovní tajemství je institut, který v soukromoprávní i veřejnoprávní rovině ukládá bance povinnost nesdělovat třetím osobám informace o vztahu mezi bankou a klientem banky. Banka je povinna jednat v souladu s obecnou prevenční povinností a upřednostnit splnění vždy té povinnosti, z níž hrozí vznik menší škody.

Česká národní banka ve svém rozhodnutí ze dne 20. 6. 2019 č. j. 2019/70086/CNB/110, sp. zn. Sp/2017/330/573, v němž se bankovní rada zabývala požadavky na obsah a formu souhlasu s využitím informací, které jsou předmětem bankovního tajemství, konstatuje, že: „§ 37 odst. 2 BankZ (pozn. zákona o bankách) není pouhou normou regulující činnost bank, ale představuje i **lex specialis k obecným pravidlům na ochranu osobních údajů** (tj. dříve zákon o ochraně osobních údajů, dnes zákon č. 110/2019 Sb. a nařízení č. 2016/679)“ a dále pak, že „pokud jsou bankou získávány a zpracovávány osobní údaje klientů, které podléhají režimu bankovního tajemství, je pak evidentní, že i souhlas se zpřístupněním těchto údajů ke zpracování třetí osobě ve smyslu § 37 odst. 2 ve spojení s § 38 BankZ logicky musí vykazovat minimálně takové parametry, jaké vyžaduje zákon o ochraně osobních údajů, respektive obecná pravidla na ochranu osobních údajů. Bankovní rada tedy nezpochybňuje odlišný právní základ bankovního tajemství a ochrany osobních údajů, nicméně má za to, že pokud v posuzovaném případě údaje chráněné bankovním tajemstvím zahrnují zejména osobní údaje klientů, musí i způsob nakládání s takovými údaji dosahovat alespoň standardů ze zákona o ochraně osobních údajů, respektive obecných pravidel na ochranu osobních údajů plynoucích.“

Porušení povinnosti bankovního tajemství bankou je porušením zákonné normy a vyvolává tedy vznik povinnosti nahradit škodu podle § 2910 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a je zde nutno připomenout i ustanovení § 36e odst. 5 písm. b) zákona o bankách, který stanoví odpovědnost za porušení ustanovení § 37 odst. 2 a § 38 zákona o bankách. Pokud by mělo dojít k prolomení bankovního tajemství, musel by toto výslovně zákon upravovat, což se nestalo. Nelze souhlasit s žadatelem, že mu nebylo umožněno uplatnit právo na informace vyplývající z čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Povinný subjekt své rozhodnutí náležitě a logicky odůvodnil, posoudil vzájemný vztah zaručeného práva na informace a bankovního tajemství. Povinný subjekt poskytl žadateli maximum možných informací.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 23. září 2020

otisk
úředního
razítka

Mgr. Markéta Pokorná
vedoucí odd. rozhodování
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1. Žadatel pan Mgr. et Mgr. Jakub Michálek, Bořivojova 108, 130 00, Praha 3, DS: 4memzkm
2. Českomoravská záruční a rozvojová banka, a.s., Jeruzalémská 964/4, 110 00 Praha 1